SADAŠNJA ISTINA

IDITE PO SVEM SVIJETU I PROPOVIJEDAJTE EVANĐELJE

SVETA BIBLIJA

POSVETI IH SVOJOM ISTINOM

TVOJA RIJEČ JE ISTINA

Izd. 16. LONDON, ČETVRTAK, 08. OŽUJAK, 1900. Br. 10.

EVANĐELJE O KRALJEVSTVU

W. W. PRESCOTT

KRALJ VAVILONA UZDIŽE SEBE IZNAD BOGA

(Danilo iii 1-18)

PERIOD od više od dvadeset godina razdvaja Navuhodonosorov san o velikom kipu, kao što je zabeleženo u drugom poglavlju, od postavljanja kipa, kao što je dato u trećem poglavlju. U snu i tumačenju nebeski Bog mu je otkrio istinu u pogledu istorije sveta, sa posebnim upućivanjem na ono što treba biti „u poslednjim danima“, i tako mu je pokazao da će sva zemaljska kraljevstva, uključujući i njegovo sopstveno, proći jedno za drugim, i da je Božje kraljevstvo bilo jedino koje će „stajati zauvek“. Čini se da je Navuhodonosor prihvatio poruku koja mu je tako dostavljena, i priznao je Boga kao „Boga bogova, i Gospodara kraljeva, i otkrivača tajni“. Međutim tok godina je dodao slavi i moći vavilonskog kraljevstva, i kralj je očigledno prvo sumnjao, a onda i nije verovao proricanjima hebrejskog zatočenika, i onda je odlučio da izrazi na najpotvrdniji i najjavniji način svoje sopstvene ideje u pogledu pitanja o kraljevstvu.

„NAVUHODONOSOROV VELIKI KIP“

„KRALJ Navuhodonosor je načinio kip od zlata, visok šezdeset lakata i širok šest lakata; i postavio ga je u ravnici Duri, u vavilonskoj pokrajini.“

Nikakve dimenzije nisu date o kipu koji je kralj video u svom snu. Samo je navedeno to da je bio „veliki kip“. Očigledno je Navuhodonosor želeo da kip koji je postavio ostavi isti utisak na umove naroda koji je onaj u snu ostavio na njega, i tako ga je napravio devedeset stopa u visinu. Same mere ukazuju na tumačenje koje treba dati ovom činu. Kip je šest lakata širok, deset puta šest lakata visok, i šest vrsta instrumenata je navedeno (stih 5) kao da su korišćeni da pozovu na njegovo obožavanje. Trostruka šestica označava broj zveri (Otk. xiii 18), protiv čijeg obožavanja postoji tako strašno upozorenje objavljeno širom celog sveta (Otk. xiv 9-11). To je „taj čovek greha… koji se *protivi* i *uzdiže sebe* iznad svega što se naziva Bogom ili se obožava“.

Kod uspostavljanja kipa Navuhodonosor je izražavao svoju sopstvenu ideju u direktnom protivljenju onom što mu je nebeski Bog otkrio. Uzdizao je sebe iznad Boga. U snu je video kip čija je jedino glava bila od zlata, dok su drugi delovi bili od slabijih metala, označavajući da će druga kraljevstva naslediti Vavilon; ali sada je napravio kip sav od zlata, da izrazi svoje pouzdanje da će Vavilon trajati, i da će istorija sveta od tog vremena jednostavno biti istorija Vavilona. Iako Navuhodonosor nije tako to nameravao, i on sam nije razumeo pun značaj svog čina, ipak je naučavao veliku istinu. Kraljevstva poznata u istoriji pod različitim imenima su nasledila jedno drugo, baš prema Danilovom tumačenju sna, i Vavilon od Haldejaca je odavno prošao, ali stvarni Vavilon je još uvek ovde i ostaće dok „ne bude potpuno spaljen vatrom“. Ovo će se detaljnije pojaviti u našim kasnijim proučavanjima.

„Tada je kralj Navuhodonosor poslao da se okupe knezovi, namesnici i zapovednici, sudije, rizničari, savetnici, zakonoznanci i svi upravitelji pokrajina, da dođu na posvetu kipa što ga je podigao kralj Navuhodonosor. Tada su se knezovi, namesnici i zapovednici, sudije, rizničari, savetnici, zakonoznanci i svi upravitelji pokrajina, okupili na posvetu kipa što ga je podigao kralj Navuhodonosor; i stali su pred kip što ga je podigao Navuhodonosor. Tada je najavljivač glasno povikao: ‘Vama se, ljudi, narodi i jezici, zapoveda da u trenutku kada čujete zvuk roga, frule, citre, trube, psaltira, cimbala i muzika svih vrsta, padnete na tlo i poklonite se zlatnom kipu što ga je podigao kralj Navuhodonosor. Ko god ne padne i ne pokloni se, biće istoga časa bačen u razgorelu užarenu peć.’ Zato u trenutku kada je sav okupljeni narod čuo zvuk roga, frule, citre, trube, psaltira i muzika svake vrste, svi ljudi, narodi i jezici popadali su po tlu i poklonili su se zlatnom kipu što ga je bio podigao kralj Navuhodonosor.’“

Pažljivo čitanje zapisa pokazuje da je Navuhodonosor nameravao da ovaj kip i njegova posveta trebaju biti njegov odgovor na san i njegovo tumačenje. Danilo je izjavio da drugi kraljevi trebaju naslediti Navuhodonosora, i da će „u danima tih kraljeva nebeski Bog uspostaviti kraljevstvo, koje nikada neće biti uništeno“; Navuhodonosor je sada pokazao svoje viđenje ove stvari. Suprotnost je bila između onoga što „nebeski Bog“ postavlja, i onoga što je „kralj Navuhodonosor postavio“. Sporno pitanje je bilo, Ko je u pravu, Bog ili Navuhodonosor? Ko je „večni Kralj“? Koje kraljevstvo će stajati, Božje kraljevstvo ili vavilonsko kraljevstvo? Isto pitanje je pred narodom cele zemlje danas, i konačna odluka će uskoro da bude doneta, „jer je čas njegovog suda došao“.

Sav svet je bio predstavljen na posveti ovog kipa. Bila je to objava širom sveta o veličini i sili Vavilona; i naredba da sav narod treba „pasti na tlo i pokloniti se zlatnom kipu što ga je podigao kralj Navuhodonosor“, izdata je kako bi se primorao ceo svet da prizna ovu veličinu i silu kao nadmoćne. Posveta kipa je bila stvarno obožavanje vavilonskog kraljevstva, Države, kao što je predstavljena u Navuhodonosoru, pod čijom vlašću se Vavilon uzdigao do takvog vrhunca veličine. Odbijanje da se obožava kip bi tako bilo smatrano kao veleizdaja protiv Države ili vavilonskog kraljevstva, i trebalo je da bude kažnjeno smrću u „razgoreloj užarenoj peći“. Nikakva prilika nije data narodu da vrši bilo kakav izbor u ovoj stvari. U Vavilonu narodu nije dopuštena ni savest ni slobodna volja. Njihova religija im je propisana od Države, i sastoji se jednostavno u priznavanju veličine Države, i pravu Države kao što je predstavljeno od kralja da ima neospornu kontrolu i nad telima i nad dušama ljudi. Pravo pojedinca na život, slobodu, i težnju za srećom, odvojeno od diktiranja Države, je potpuno ignorisano, i kralj preuzima da postane čuvar savesti naroda.

FILOZOFIJA PROGONSTVA

TAKO je uvek bilo u svim lažnim religijama. Pošto su zamenili vidljivo za nevidljivo, svetovno za nebesko, ljudsko za Božansko, moraju zavisiti od prisilne telesne sile umesto od sile Duha koja privlači, i od pretnje bolom i kaznama nametnutim od Države umesto od ljubavi koja daje sebe, kako bi osigurali i zadržali svoje sledbenike. To je filozofija cele tiranije i progonstva. Kada je jednom odobreno da Država ima bilo kakvo pravo da propisuje narodu šta ili kako će oni obožavati, ili da li će oni obožavati uopšte,

onda kažnjavanje onih koji odbiju da poslušaju te zapovesti Države nije uopšte nazvano progonstvo, već jednostavno pravedna odredba za sprovođenje zakona. Tako je bilo u Vavilonu od Haldejaca, i tako je u Vavilonu današnjice.

Naredba kralja praćena pretnjom smrću u slučaju neposlušnosti, imala je svoj željeni efekat, i „svi ljudi… popadali su po tlu i poklonili su se zlatnom kipu što ga je bio podigao kralj Navuhodonosor“. Danas se suočavamo sa istim problemima, i još jedan napor će širom sveta biti učinjen da se primora sav narod pod pretnjom smrću da prihvati čoveka umesto Boga, i ljudske zapovesti umesto Božjih zapovesti; i postoji samo jedan način bekstva, jer „pokloniće mu se svi koji stanuju na zemlji, čija imena nisu zapisana u knjizi života Jagnjeta zaklanog od postanka sveta“. Otk. xiii 8. I ta moć Jevanđelja života da izbavi od straha od bilo koje zemaljske sile bila je poznata i objavljena tog dana „u vavilonskoj pokrajini“.

ODANOST ISTINI

„Zato su tada pristupili neki Haldejci i optužili Jevreje. Prozborili su i rekli kralju Navuhodonosoru: ‘O, kralju, živeo doveka! Ti si, kralju, izdao naredbu da svako ko čuje zvuk roga, frule, citre, trube, psaltira, cimbala i muzika svake vrste, padne na tlo i pokloni se zlatnom kipu; a da onaj ko ne padne na tlo i ne pokloni se, bude bačen u razgorelu užarenu peć. Ima nekih Jevreja koje si postavio nad poslovima vavilonske pokrajine: Sedrah, Misah i Avdenago. Ti ljudi, o kralju, nisu ti iskazali poštovanje: oni ne služe tvojim bogovima i ne klanjaju se zlatnom kipu što si ga podigao.’”

Odbijanje ovih ljudi da poslušaju naredbu kralja bila je najočitiji prekršaj, kako su Haldejci videli slučaj. Njihova nacija je bila osvojena od kralja Vavilona, i bili su zatočeni; ali po zahtevu Danila, i u prepoznavanju njegove službe pružene kralju, „postavljeni su nad poslovima pokrajine“. A ipak uprkos svemu ovome, odbili su poslušnost carskom dekretu. Iako podignuti do dostojanstva sprovođenja zakona kraljevstva, oni sami su zanemarili zakon u prisustvu „svih vladara pokrajina“. A zanemariti ovaj određeni zakon ovom određenom prilikom, sigurno je bilo pokazati javno nepoštovanje za ličnost kralja, i bilo je najteži slučaj veleizdaje. Ovo je način rasuđivanja usvojen od svih onih koji obožavaju Državu, i koji tvrde za nju vrhovni autoritet i u zemaljskim i u duhovnim stvarima. To je zakon, i mora se poslušati. Argument je da će svaki odani građanin poštovati zakon zemlje, i da zanemariti ga namerno znači pokazati duh nelojalnosti, što treba da se kazni kao praktično izdaja Države. I ovaj način rasuđivanja će opravdati sva progonstva od vremena Navuhodonosora do sada. Nije progonstvo to da se nametne pravedan zakon, čak iako može doneti tešku kaznu na prekršitelje.

PITANJE TESTA

„TADA je kralj u svom besu i jarosti zapovedio da se dovedu Sedrah, Misah i Avdenago. I doveli su te ljude pred kralja. Navuhodonosor je prozborio i rekao im: ‘Je li istina, Sedraše, Misaše i Avdenago, da vi ne služite mojim bogovima, niti se klanjate zlatnom kipu što sam ga podigao? Ako ste sada spremni da u trenutku kada čujete zvuk roga, frule, citre, trube, psaltira, cimbala i muzika svih vrsta, padnete na tlo i poklonite se zlatnom kipu što sam ga načinio, dobro, ali ako se ne poklonite, istoga ćete časa biti bačeni u razgorelu užarenu peć; i ko je taj Bog koji će vas izbaviti iz mojih ruku?’“

Kralj je predložio da se postupa pošteno sa ovim ljudima. Teško da se smatralo mogućim to da će istrajati u svom svojeglavom odbijanju da poslušaju propisno konstituisanu vlast, a posebno kada je izvesnost kazne držana pred njima. Naravno nije bilo predloga o promeni zakona, jer nije li kralj Vavilona kralj cele zemlje? I nije li on osvojio *sve* Jevreje? I da li će on sada biti osvojen od samo trojice njih? Ako je Bog Jevreja snažniji od kralja Vavilona, zašto nije izbavio Jerusalim? Navuhodonosor je tek trebao da nauči silu Božjeg kraljevstva iznutra, kada je neko „snagom ojačan njegovim Duhom u unutrašnjem čoveku“, i doživljava unutrašnje prisustvo „njega koji je, prema sili koja deluje u nama, moćan učiniti mnogo obilnije nego što mi molimo ili zamišljamo“. Međutim, Bog je poverio ovo Jevanđelje ovoj trojici ljudi da objave u Vavilonu, svojom odanošću principima njegovog kraljevstva čak i pred licem smrti; i ovaj pokušaj samog kralja Navuhodonosora da ih odvrati od njihove odanosti njihovom Kralju, samo je poslužio da pruži veću snagu ovoj drugoj poruci od nebeskog Boga za kralja Vavilona.

VERNI DO SMRTI

„Sedrah, Misah i Avdenago su odgovorili kralju, rekavši: ‘O, Navuhodonosoru, nema potrebe da ti na to odgovorimo. Ako je tako, naš Bog kome služimo može nas izbaviti iz razgorele užarene peći; i izbaviće nas iz tvoje ruke, o kralju. Ali ako i ne bi, znaj, o kralju, da mi nećemo služiti tvojim bogovima niti se klanjati zlatnom kipu što si ga postavio.’”

Postoji samo jedan odgovor koji treba uzvratiti onom koji pokušava da odvrati pravo dete kraljevstva od njegove odanosti njegovom Bogu, bilo da je to kralj na svom prestolu ili najponizniji seljak; a taj odgovor je toliko jednostavan da može biti odmah dat. Moto je, „Veran do smrti“. Ovi ljudi su čuli glas koji ispunjava svako odano srce nadom i hrabrošću: „Čujte me, vi koji poznajete pravednost, narode u čijem je srcu moj zakon; ne bojte se ljudskog izrugivanja i ne plašite se njihovih pogrda. Jer će ih moljac izjesti kao ogrtač i crv će ih pojesti kao vunu, ali moja će pravednost biti doveka i moje spasenje od naraštaja do naraštaja.“ Isa. 51:7-8. Navuhodonosor može raditi šta hoće sa njihovim telima, ako je voljan da preuzme tu odgovornost, ali sve dok su oni imali kontrolu nad njima oni će ih predati da budu oruđa pravednosti, a ne da ih pruže u obožavanju pred bilo kojim drugim bićem osim pred nebeskim Kraljem. Njihov odgovor je bio isti kao što je dat u pustari kada je isto iskušenje prisiljeno od „boga ovoga sveta“ na čovečjeg Sina; „Obožavaćeš Gospoda tvog Boga, i samo ćeš njemu služiti.“ Kao verni i pravi svedoci rekli su sa Jovom, „Iako me pogubi, ipak ću se uzdati u njega“.